

SIGMOND ISTVÁN

Marslakók

Isten a Marsra látogatott, fogadtatása felbőszítette nagyon.

– Hogy fogadjátok ti a Mindenség Urát, fiam? A régi nép garázda csőcselék volt, kik nem tisztelték a Fennvalót, templomaik nem voltak soha, imádkozni senki sem tudott, tévedtem, amikor sok ezer évig élni hagytam ezt a népet, engem gyaláztak minduntalan, el kellett vennem az életüket, de benneteket élni hagytalak, hogy aszszonyoddal népesítsétek be újra ezt a bolygót. Térden állva kellett volna fogadnotok, könnyes szemmel és mérhetetlen alázattal, hogy olyan szerepet szántam nektek, amelyet még soha senkinek.

– Nincs mit ennünk, Uram, eledelről nem gondoskodtál, éhezünk. Mi tisztelünk Téged, hiszen tudod, de amikor nagy ritkán megjelenysz, csak arra tudunk gondolni, hogy előbb-utóbb belehalunk az éhezésbe. Ilyen körülmények között nem érezzük képesnek magunkat arra, hogy a nekünk szánt feladatot teljesíteni tudjuk, hogy örömet szerezzünk Neked.

– Egyetek csillagot – mondta Isten. – Olyan bőséges választék van, hogy száz évig is eltarthat benneteket. S ha egy kicsit lenyúltok, a felhőkből vizet szűrcsölhettek, van vagy százezernyi tonna bennük, vigyáztam arra, hogy akárhány életnek elég legyen.

– A csillagok kemények, Uram, a gyomrunk nem tudná megemészteni ezt a mérhetetlenül tömör eledelt, a felhőig meg nem ér le a karunk, a fejünk, szomjazunk, Uram. Nem tudnál teremteni valamit, hogy ne éhezünk, ne szomjazunk tovább?

– Nem, fiam, nincs szándékomban segédeszközöket teremteni a Marsra, viszont felküldhetek néhány embert a Földről, akik hagynak itt nektek ételt, italt eleget, hogy ne éhezzetek, ne szomjazzatok tovább. Csakhogy azok az emberek nem fognak idejönni nap mint nap, lehet, hogy eltelik ezer év, amíg újra megjelennek. De akkor majd nem ketten-hárman jönnek, milliók vagy milliárdok is majd ideköltözhetnek, s rátok akkor egyáltalán nem lesz szükségem. Ha jól meggondolom, most sem hoztok nekem semmi hasznot, ha nem léteznétek, a világegyetem nem hiányolna egyáltalán, el kellene vegyem az életeteket, de Jézus fiam biztosan meggorrolna egy kicsit, hiszen az egész Mindenségben mindössze két egyszeműt hagytam életben, s most ezeknek az életét is elveszem. A Fiam meg veletek szokta néha szórakoztatni a kiváló minősítést kapott őrangyalokat, aztán azok halálra röhögik magukat, az egyszeműek látványa maga az egyetlen cirkuszi mutatvány, amit az általam teremtett Világmindenségben élvezni lehet. Esetleg az emberiség elfecsérelt életét tekinthetjük röhejesnek, merthogy a szeretet lehunytt szemmel haldoklik a Földön és egyebütt is,

cirkuszi mutatványt látni sehol sem lehet. Rendben van – folytatta az Úr – éljetek. Adok nektek még ezer évet, de akkor lássak egyszeműeket itt rengeteget, hogy legyen min röhögjenek a szórakozástól megfosztott őrangyalok, és Jézusra is ráfér egy kis derülnivaló, szenvedett ő is eleget.

– Csakhogy mi nem akarunk a röhögés tárgya lenni, Uram, ne feledd, hogy nekünk is kijár a tisztelet, a marslakók büszkesége legalább olyan mértékű, mint a földi emberé, azok két szemmel annyira voltak képesek, hogy évezredek óta gyilkolják egymást, nálunk, az egyszeműeknél, még börtönök sem voltak soha, senkit sem kellett elítélni semmiért, mindenki mindenkit szeretett, csak seggbuták maradtak, ebben igazat adok Neked, Uram, ez a nép nem öregbítette a Világegyetem dicsőségét. Hogy minket kettőnket életben hagytál, tudjuk, hogy nem véletlenül tetted, mi kivételek voltunk, annyit tanultunk a néha idelátogató őrangyaloktól, hogy már többet tudunk, mint ők maguk, verhetetlenek vagyunk minden tárgykörben, legyen az kultúra, tudomány, vagy bármi egyéb, persze az elmúlt évezredek földi halottai közül rengeteg nevet tudnék felsorolni, akiket szellemileg sosem tudtunk volna megközeleltetni, de a most élő, hét milliárd földi ember közül csak egyetlenegyét tudnék említeni, akinek a szellemi nagysága toronymagasan meghaladja a miénket, minden idők legnagyobb prózáírójáról beszélek, a Száz év magány szerzőjéről, aki sajnos, a hírek szerint, szellemében megrokkanna soha többet nem fog alkotni nekünk. Szerintem ez a Világegyetem egyik legnagyobb veszteségét jelenti, a Földön élők egyike sem fog felnőni a Mester színvonalához. Ami pedig minket illet, Uram, ígéretet tehetek most Neked, hogyha lesz ételünk-italunk, benépesedik újra ez a bolygó, lesznek templomaink is, imádkozni is megtanulunk, amikor megint erre jársz, térden állva fogadunk mindannyian.

– Okosan szóltál, fiam, de mennem kell, ma még rengeteg dolgom van, nem ülhetek itt veletek napestig.

– Egy szóra még, Uram! Szóba hoztad, hogy Fiaid, Jézus is szenvedett eleget, s én ezzel teljesen egyetértek. A Földön élők közül néhány milliárd ember kétezer éve várja a Messiást, s látom, egyelőre nincs szándékodban visszaküldeni a Fiaidat, Uram. Javasolnék valamit, ha megengeded. Küldjél le engem a Földre, nem mint Messiást, hanem mint a Messiás előfutárát, akinek az lenne a feladata, hogy az Ő megérkezéséig világosságot vigyen az emberi agyakba, ezt a feladatot számításom szerint száz év alatt teljesíteni tudnám, s akkor visszajövök a Marsra, hogy az aszszonyommal együtt nekifogjunk, kívánságod szerint, benépesíteni újra ezt a bolygót, de előbb megmenteném a földlakókat, hogy gyilkos és öngyilkos ösztöneik csappanjanak meg végre, főleg a Te örömödre, Uram.

– Rengeteg ötlettel látnak el a körülöttem élők, de ennél örületesebb ötletet még senkitől sem kaptam. Nem veszed figyelembe, fiam, azt az elementáris veszélyt, hogy földi életed folyamán elkaphat a kangörccs, s akkor benépesíted a Földet egyszemű lényekkel, akik egymást szemlélve sorban belehalnának a röhögésbe, úgy-hogy erről szó sem lehet. Végezzétek csak itt a dolgaitokat, ahogy megparancsol-

tam, bízd rám a Világegyetem ügyvitelét, jobban értek hozzá bárkinél. Hogy hibákat követtem el néha? Meglehet. De mindig helyrehoztam a tévedéseket. Ami a Messiást illeti, majd visszaküldöm nektek a Fiamat, ha a földiek megérdemlik, de egyelőre ennek a jelei sem mutatkoznak. Itt viszont, amikor legközelebb meglátogatlak, szeretnék látni egy hatalmas székesegyházat, benne sok száz egyszeművel, akik térdén állva imádkoznak a Mennyei Urához, és többet nem fog rajtatok röhögni senki sem. Az őrangyalok szórakoztatására majd kitalálok valami egyebet. Én sem szórakoztam az elmúlt százmillió évben, s lám, itt vagyok nektek továbbra is. S amíg élet lesz a Világegyetemben, én mindig itt leszek. Most menj, keresd meg az asszonyodat, fogjatok neki a munkának. Majd vigyázok rátok, hogy sikerre vigyétek a tervemet. Minden jót, fiam. És küldök majd nektek ehető eledelt, ne éhezzenek, ne szomjazzanak sohasem. Áldásomat itt hagyom nektek, fiam.

